

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Milana Podhrázkého a soudců Jitky Zavřelové a Petra Mikeše v právní věci žalobkyně: **Yecla Royal, s.r.o.**, se sídlem Hochmanova 2175/9, Brno, zastoupená Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Pod Kaštany 245/10, Praha 6, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 3, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 3. 2018, čj. JMK 38245/2018, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 28. 5. 2020, čj. 32 A 28/2018-55,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne ze dne 28. 5. 2020, čj. 32 A 28/2018-55, **se ruší.**
- II. Rozhodnutí žalovaného ze dne ze dne 13. 3. 2018, čj. JMK 38245/2018, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalobkyni se náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**
- IV. Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím Magistrátu města Brna (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 23. 1. 2018, čj. ODSČ-64826/17-88, byla žalobkyně (dále „stěžovatelka“) uznána vinnou ze spáchání čtyř přestupků podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů (zákon o silničním provozu). Těchto přestupků se dopustila tím, že jako provozovatelka vozidla r. z. X, nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla

provozu na pozemních komunikacích. Konkrétně šlo vždy o porušení povinnosti řídit se dopravními značkami upravené v ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, mající znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Ve všech případech vozidlo stálo na pozemní komunikaci Uhelná 11b v Brně na místě, kde je stání dopravní značkou Parkoviště s parkovacím automatem (č. IP 13c) podmíněno zaplacením poplatku za parkování. Porušení pravidel mající znaky přestupku bylo vždy zjištěno Městskou policií Brno, a to 4. 1. 2017 v 13:59 hodin, 22. 2. 2017 v 17:45 hodin, 13. 3. 2017 v 15:38 hodin a konečně 17. 3. 2017 v 16:33 hodin.

[2] Za uvedené přestupky byla stěžovatelce uložena pokuta ve výši 2 500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení. Proti rozhodnutí podala stěžovatelka blanketní odvolání, o kterém žalovaný rozhodl tak, že jej zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. Následně podala stěžovatelka proti rozhodnutí žalovaného žalobu u Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), který ji v záhlaví uvedeným rozsudkem jako nedůvodnou zamítl.

[3] Krajský soud se neztotožnil s námitkami stěžovatelky z následujících důvodů. Ohledně nevyrozumění stěžovatelky o odložení přestupků poznamenal, že stěžovatelku není na rozdíl od poškozeného třeba o odložení vyrozumívat. K námitce chybějícího odkazu na § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu krajský soud uvedl, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně obsahuje výslovné znění tohoto ustanovení (provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem), a proto ob stojí, byť tam chybí odkaz na konkrétní odstavec § 10 zákona o silničním provozu.

[4] Krajský soud se dále obsáhle zabýval námitkami stěžovatele vůči nedostatečně odůvodněné výši pokuty (ta byla uložena v nejvyšší možné výši, neboť zákon účinný do 30. 6. 2017 umožňoval uložit pokutu od 1 000 do 2 500 Kč). Podle krajského soudu byla výše pokuty řádně odůvodněna, protože správní orgán I. stupně v rozhodnutí mj. poukazoval na čtyřnásobné spáchání přestupku.

[5] Krajský soud nepřisvědčil ani námitce ohledně nedostatečného popisu a kvalifikace protiprávního jednání ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Podle jeho závěru je v rozhodnutí žalovaného skutek řádně popsán, byť výrok neobsahuje označení značky IP 13c „Parkoviště s parkovacím automatem“. Ve výroku je nicméně skutek popsán jako „neoprávněné státní“ s odkazem na § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, ve kterém je upravena povinnost řídit se dopravními značkami, čímž výrok naplňuje požadavky plynoucí z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, čj. 2 As 34/2006-73.

[6] Soud se dále neztotožnil s tvrzením stěžovatelky o pouhém zastavení pro účely naložení, protože považoval za přiléhavé úvahy žalovaného, který vyhodnotil vozidlo jako stojící, protože se v jeho blízkosti nikdo nenacházel. Podle krajského soudu tento závěr ob stojí i při určení času spáchání přestupku na konkrétní minutu, protože zákon o silničním provozu váže na zastavení jasné podmínky (jen nezbytně nutná doba k nastoupení/vystoupení osob nebo naložení/složení nákladu). Není tak nutné, aby policisté stáli u vozidla snad až desítky minut pro případ, že někdo začne „nezbytně“

pokračování

nakládat. Závěrem krajský soud odmítl obecná tvrzení stěžovatelky o protiústavnosti předmětných ustanovení zákona o silničním provozu a neztotožnil se závěry advokáta stěžovatelky ohledně zveřejňování jeho jména na stránkách Nejvyššího správního soudu.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření ke kasační stížnosti

[7] Stěžovatelka napadla rozsudek krajského soudu kasační stížností. Stěžovatelka předně namítá, že krajský soud nesprávně posoudil její námitku ohledně nedostatečného odůvodnění sankce ze strany žalovaného, a kritéria uvedená v § 37 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, nesprávně považoval za demonstrativní. Žalovaný totiž jen zcela nedostatečně uvedl, že „*správní orgán přihlédl k závažnosti přestupku, způsobu jeho spáchání, jeho následkům a okolnostem, za nichž byl spáchán.*“

[8] Dále stěžovatelka napadá nesprávné posouzení otázky týkající se určení času spáchání přestupku v rozsudku krajského soudu. Krajský soud nepochopil, že se stěžovatelka nedomáhá sledování špatně zaparkovaného vozidla po celou dobu stání (a následně určení začátku a konce „špatného parkování“). Stěžovatelka se naproti tomu domáhá rozlišení času, kdy byl spáchán přestupek, a kdy tento přestupek identifikoval strážník městské policie při prohlížení kamerového záznamu. Tyto časy nejsou v rozhodnutí správních orgánů jasně rozlišeny a v důsledku toho je výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně, ve kterém jsou tyto nejasné časové údaje uvedeny, nezákonný.

[9] Stěžovatelka jako další důvod kasační stížnosti namítá nesprávný právní názor krajského soudu, pokud jde o správnost vymezení skutkového výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Krajský soud poukázal na uvedení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, ve kterém je upravena povinnost řídit se dopravními značkami, takový odkaz je ale příliš obecný a nelze si z něj vytvořit představu, v čem mělo spočívat protiprávní jednání stěžovatelky. Samotný termín „neoprávněné stání“, uváděný ve skutkovém výroku vedle obecných odkazů na zákonná ustanovení, je pak právním závěrem, nikoliv popisem skutku či způsobu jeho spáchání. Bez uvedení konkrétní dopravní značky (v tomto případě IP 13c) či popisu nerespektování této značky je navíc takové právní hodnocení neurčité a nepřezkoumatelné. Stěžovatelka uvádí jako příklad srozumitelného popisu např. „stání vozidla v úseku její platnosti, aniž by byl zaplacen poplatek za parkování.“ Proti takové formulaci by bylo možné se bránit důkazem opaku, oproti tomu textace zvolená správním orgánem I. stupně ohledně „neoprávněného stání“ je natolik skutkově neurčitá, že obranu stěžovatelky vylučuje. Stěžovatelka na podporu tohoto důvodu kasační stížnosti odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 26. 9. 2018, čj. 29 A 169/2016-37 a na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2019, čj. 1 As 26/2019-26, který posuzoval na prakticky shodné okolnosti.

[10] Podle stěžovatelky se také krajský soud nesprávně vypořádal s námitkou, že vozidlo mohlo být v daný časový okamžik pouze zastavené, nikoliv stojící. Správní orgány označily čas spáchání přestupku na přesnou minutu, a na státní usoudily z nepřítomnosti jakýchkoliv osob v blízkosti vozidla a neprovedení jakýchkoliv opatření, aby bylo zřejmé, že je vozidlo pouze zastavené (např. zapnutím výstražných světel). Stěžovatelka nicméně uvádí, že k tomu výstražná světla vůbec neslouží, a především nelze z nepřítomnosti osob v blízkosti vozidla usuzovat na stání. Při vykládání je totiž typické odnášení věcí do

přilehlé nemovitosti, a během méně než minuty (na dobu, na kterou byl určen přestupek) se tak nemusí nikdo u vozidla nacházet. Dokonce to bude pravidlem, protože pokud by nic neodnášel, nešlo by vlastně o vykládání, ale o zdržování se u vozidla, a tudíž by šlo právě o státní. Ohledně této námitky pak stěžovatelka odkázala na už uvedený rozsudek Krajského soudu v Brně čj. 29 A 169/2016-37.

[11] Žalovaný bez další argumentace navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[12] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost a dospěl k závěru, že je částečně důvodná.

[13] Za důvodnou shledal Nejvyšší správní soud námitku ohledně vadně formulovaného skutkového výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně, kterou žalovaný nijak nekorigoval. Jelikož tuto námitku shledal Nejvyšší správní soud jako jedinou důvodnou, zabýval se jí zde na prvním místě.

[14] Ve stěžovatelkou uváděném rozsudku čj. 1 As 26/2019-26 se Nejvyšší správní soud zabýval velmi podobnou situací. Totožný správní orgán I. stupně formuloval v citované věci skutkový výrok takto:

„Porušení pravidel silničního provozu výše uvedeným vozidlem spočívající v neoprávněném stání, tedy porušení povinnosti dle ustanovení § 27 odst. 1 písm. o) zákona o silničním provozu mající znaky přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu bylo zjištěno Městskou policií Brno na pozemní komunikaci Heršpická 6a v Brně dne 3. 2. 2014 ve 14:50 hod. až dne 6. 2. 2014 ve 13:20 hod.“

V nyní řešené pak vypadaly skutkové výroky následujícím způsobem (uváděn je první výrok, ostatní se lišily jen datem a časem spáchání přestupku):

„Porušení pravidel silničního provozu výše uvedeným vozidlem spočívající v neoprávněném stání, tedy porušení povinnosti dle ustanovení § 4 písm. c) silničního zákona, mající znaky přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) silničního zákona bylo zjištěno Městskou policií Brno (dále jen „MP“) na pozemní komunikaci Uhelná 11b v Brně dne 4. 1. 2017 v 13:59 hod.“

[15] Formulace skutkového výroku je tak prakticky totožná, jedinou odlišností je odkaz na odlišnou povinnost (zákaz stání na vyhrazeném parkovišti v prvním případě, obecná povinnost respektovat dopravní značky v druhém případě). Závěry Nejvyššího správního soudu z rozsudku čj. 1 As 26/2019-26 tak lze na předmětnou věc plně vztáhnout, a proto závěr krajského soudu ohledně dostatečné specifikace pomocí obecného odkazu na povinnost dodržovat dopravní značky obstát nemůže. V uvedeném rozsudku totiž Nejvyšší správní soud podrobil tam uvedenou formulaci skutkového výroku značné kritice. Odkaz na právní povinnost označil za právní kvalifikaci, ke které ovšem může správní orgán dospět až na základě podřazení konkrétních skutkových okolností vymezených ve skutkové větě (bod 13 rozsudku). Konkrétní skutkové okolnosti tak správní orgán vlastně ani nevymezil, protože místo jejich vymezení přímo začal uvádět

pokračování

jejich právní kvalifikaci. Správní orgán měl postupovat obráceně, nejprve výstižně popsat skutkové okolnosti (vysvětlit, že příslušná plocha je parkoviště označené značkou IP 13c „Parkoviště s parkovacím automatem“, že zjevně nebyl uhrazen poplatek za parkování atd.), a pod ně teprve podřazovat právní úpravu. Jak totiž připomněl Nejvyšší správní soud v bodu 15 uvedeného rozsudku, některé nedostatky právní věty mohou být zhojeny popisem skutku ve skutkové větě ve spojení s odůvodněním rozhodnutí, nedostatek skutkové věty však nelze zhojit poukazem na právní kvalifikaci obsaženou v právní větě (viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73, č. 1546/2008 Sb. NSS a usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016-46, č. 3656/2018 Sb. NSS).

[16] Nároky kladené na skutkový výrok přitom nejsou akademickou otázkou. Řízení o přestupku se vede o určitém skutku. Skutek tak musí být ve výroku popsán natolik určitě, aby nemohlo dojít k záměně s jiným skutkem, právě výrok totiž zakládá překážku věci rozhodnuté (viz výše citovaná judikatura NSS).

[17] Výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně nespécifikoval dostatečně konkrétně skutky, pro které byla stěžovatelka uznána vinnou, a žalovaný tuto nezákonnost nenapravil. Nezákonné je proto i rozhodnutí žalovaného a již krajský soud měl toto rozhodnutí zrušit a věc žalovanému vrátit k dalšímu řízení.

[18] Přestože tento důvod vede sám o sobě ke zrušení napadeného rozsudku i rozhodnutí žalovaného, přistoupil Nejvyšší správní soud dále k přezkoumání napadeného rozsudku v mezích dalších uplatněných kasačních námitek. Zrušující důvod se totiž týká otázky určitosti výroku rozhodnutí správních orgánů a ve vztahu k ostatním kasačním námitkám je napadený rozsudek plně přezkoumatelný. Přitom platí, že „*krajský soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu (podobně též Nejvyšší správní soud v řízení o kasační stížnosti) není oprávněn vyhnout se hodnocení těch skutkových a právních otázek, které, jelikož se jimi orgán či soud, jehož rozhodnutí se přezkoumává, v potřebné míře zabýval, samy o sobě předmětem přezkumu být mohou, poukazem na to, že ve vztahu k jiným skutkovým či právním otázkám, od předchozích oddělitelným, je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné... Nejvyšší správní soud podotýká, že zabývat se těmito oddělitelnými otázkami je nutno jen tehdy, má-li jejich řešení význam pro další řízení a rozhodnutí ve věci (či lze-li vzhledem k okolnostem rozumně předpokládat, že takový význam mít bude)*“ [srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, č. 1566/2008 Sb. NSS]. Nejvyšší správní soud má za to, že níže posouzené otázky, kterými se krajský soud v řízení o žalobě zabýval, mají význam z hlediska dalšího řízení před žalovaným.

[19] K námitce poukazující na nedostatečné odůvodnění výše pokuty Nejvyšší správní soud uvádí, že nesdílí hodnocení stěžovatelky, že správní orgán I. stupně výši pokuty řádně neodůvodnil a spokojil se s obecným popisem kritérií, aniž by je aplikoval. Ve skutečnosti správní orgán I. stupně poukázal na přitěžující okolnost spočívající ve vícenásobném spáchání přestupku, a tím odůvodnil uložení pokuty na horní hranici sazby (jak už ostatně krajský soud uváděl v obsáhlém vypořádání žalobních bodů, což stěžovatelka pominula).

[20] Dalším okruhem námitek stěžovatelky jsou otázky spojené s uvedením času, kdy měl být daný přestupek spáchán. Na jednu stranu považuje stěžovatelka vymezení času za

nepřesné, protože není jasné, zda uvedené časy mají označovat dobu spáchání přestupků nebo čas, kdy je strážníci identifikovali. Na druhou stranu využívá v další námitce určení času na přesnou minutu k argumentaci, podle které mohl řidič v dané minutě vykládat náklad z vozidla, a být tak přechodně v okamžiku kontroly uvnitř přilehlé nemovitosti. Proto mělo jít o povolené zastavení, nikoliv zakázané stání.

[21] Podle Nejvyššího správního soudu se krajský soud s námitkou určení času vypořádal správně, neboť uvedl, že o povaze časových údajů nejsou pochybnosti (označují čas, kdy bylo vozidlo na fotografii zachyceno). Výkladu ohledně uvedeného času jako okamžiku „zpracování“ fotografie strážníky nic nenásvědčuje. Stejně tak se krajský soud správně vypořádal s otázkou „vykládání“ nákladu z vozidla a případné momentální nepřítomnosti řidiče. Na fotografiích je zachyceno vozidlo stojící osamoceně na parkovišti bez přítomnosti osob, aktivovaných výstražných světel či poznámky na palubní desce. Tím se tento případ odlišuje od stěžovatelkou citovaného rozsudku Krajského soudu v Brně čj. 29 A 169/2016-37, ve kterém krajský soud v bodu 31 poukazuje na údaj o času přestupku vymezený přesnou minutou a **zároveň** na nic neříkající fotodokumentaci. Nad rámec tohoto odlišení Nejvyšší správní soud nesdílí ani samotné hodnocení krajského soudu v rozsudku uváděném stěžovatelkou, pokud jde o posuzování stání jako uplynutí určité minimální doby, kterou by správní orgány měly zkoumat. Stání sice zákon definuje jako uvedení vozidla do klidu nad dobu dovolenou pro zastavení [§ 2 písm. n) zákona o silničním provozu], ale zastavení je zároveň definováno jako uvedení vozidla do klidu na dobu **nezbytně** nutnou k neprodlenému nastoupení nebo vystoupení přepravovaných osob anebo k **neprodlenému** naložení nebo složení nákladu [§ 2 písm. n) zákona o silničním provozu]. Vzhledem k formulaci definice zastavení („nezbytně“, „neprodleně“) lze u „pouze“ zastaveného vozidla důvodně očekávat pohyb řidiče či dalších osob, popř. určitý způsob označení, a v opačném případě považovat vozidlo za stojící (k restriktivnímu výkladu pojmu zastavení viz shodně rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne ze dne 10. 12. 2018, čj. 6 As 134/2018-29 a ze dne 15. 6. 2017, čj. 2 As 159/2016-36).

IV. Závěr a náklady řízení

[22] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů dospěl k názoru, že kasační stížnost je důvodná, a v souladu s § 110 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) napadený rozsudek krajského soudu zrušil. Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu, a pokud již v řízení před krajským soudem byly pro takový postup důvody, současně se zrušením rozhodnutí krajského soudu může sám podle povahy věci rozhodnout o zrušení rozhodnutí správního orgánu [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.]. Vzhledem k tomu, že v dané věci by krajský soud v souladu s vysloveným závazným právním názorem neměl jinou možnost, než zrušit napadené rozhodnutí žalovaného, rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 76 odst. 1 písm. c) a § 78 odst. 4 s. ř. s. tak, že sám rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V něm budou správní orgány postupovat podle právního názoru vysloveného v tomto rozsudku.

[23] V případě, že Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a současně zrušil i rozhodnutí správního orgánu dle § 110 odst. 2 s. ř. s., je povinen rozhodnout kromě nákladů řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému

pokračování

rozhodnutí krajského soudu (§ 110 odst. 3 věta druhá s. ř. s.). Při rozhodování o náhradě nákladů řízení vychází soudní řád správní z celkového úspěchu ve věci (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Jsou-li pro to důvody hodné zvláštního zřetele, může soud výjimečně rozhodnout, že se účastníku náhrada nákladů nepřiznává (§ 60 odst. 7 s. ř. s.).

[24] Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Stěžovatelka byla v řízení o kasační stížnosti, potažmo žalobě úspěšná, proto by za běžných okolností měla právo na náhradu nákladů řízení. Nejvyšší správní soud v projednávané věci však dospěl k závěru, že jsou dány důvody zvláštního zřetele hodné ve smyslu § 60 odst. 7 s. ř. s., pro které stěžovatelce právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal. Stěžovatelka dostala možnost se k tomuto závěru soudu ještě před rozhodnutím věci vyjádřit. Této možnosti ve stanovené lhůtě nevyužila. Tento postup soudu nicméně pro stěžovatele nemůže být překvapivý také proto, že v obdobných situacích Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení rovněž s odkazem na § 60 odst. 7 s. ř. s. úspěšnému účastníku řízení nepřiznal (viz judikatura zmiňovaná níže, zejména rozsudek ze 4. 12. 2019, čj. 10 As 241/2019-36, či také rozsudek z 6. 10. 2020, čj. 10 As 259/2020-27).

[25] Stěžovatelka použila ve správním řízení obstrukční taktiky, a to hned ve dvou ohledech. Nejprve uvedla jako řidiče I. H., nekontaktního slovenského občana notoricky udávaného jako řidiče subjekty spojenými s tzv. Motoristickou vzájemnou pojišťovnou (viz také například rozsudky Nejvyššího správního soudu z 10. 7. 2020, čj. 5 As 331/2019-37, ze 4. 6. 2020, čj. 1 As 508/2019-28, ze 7. 5. 2020, čj. 10 As 245/2018-45, či ze 4. 12. 2019, čj. 10 As 241/2019 – 36, ve kterém nadto NSS poukazoval na to, že tuto osobu subjekty okolo tzv. Motoristické vzájemné pojišťovny jen v měsíci červnu v řízeních před krajským úřadem Středočeského kraje označily jako řidiče v 11 jiných řízeních). Pokračovat by bylo možné také celou řadou rozsudků krajských soudů. Ačkoli v době označení uvedené osoby stěžovatelka ještě zastoupena nebyla, po podání odvolání již stěžovatelku zastupovala společnost ODVOZ VOZU s.r.o., taktéž s tzv. Motoristickou vzájemnou pojišťovnou spojená. Šlo tedy zjevně o součást taktiky těchto subjektů, byť ty do správního řízení oficiálně vstoupily až později.

[26] Společnost ODVOZ VOZU s.r.o. následně za stěžovatelku podala blanketní odvolání a na výzvu na jeho doplnění nijak nereagovala. Stěžovatelka následně podala obsáhlou žalobu, aniž důsledně využila možnost přezkumu rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze strany žalovaného. Nejvyšší správní soud samozřejmě nepochybně obecné právo snést v řízení před soudem ve věcech správního trestání i takové námitky skutkové či právní, které přestupce neuváděl v řízení před správními orgány (usnesení rozšířeného senátu z 2. 5. 2017, čj. 10 As 24/2015-71, č. 3577/2017 Sb. NSS). Již v rozsudku čj. 10 As 241/2019-36 však bylo s odkazem na další předchozí judikaturu (rozsudek z 15. 8. 2019, čj. 10 As 36/2019-33, bod 18) vyloženo, že obstrukcí hraničící až se zneužitím práva může být i opakované podávání neodůvodněných odvolání osobami spojenými s výše uvedenou „pojišťovnou“, která jsou následována podáním komplexní žaloby, což se stalo i v souzené věci.

[27] Ačkoli důvod, pro který Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu i rozhodnutí žalovaného (vada výroku), nebyl bezprostředním důsledkem procesních kroků stěžovatelky, je Nejvyšší správní soud toho názoru, že konkrétní okolnosti nynější

věci uvedené shora odůvodňují aplikaci § 60 odst. 7 s. ř. s. Procesní postup stěžovatelky ve správním řízení ve spojení s postupem v řízení před správními soudy (nejprve uvádění zjevně nekontaktní osoby jako řidiče, poté podání blanketního odvolání následované podáním obsáhlé žaloby) totiž zjevně cílil na prodlužování řízení, a tedy dosažení zániku odpovědnosti za přestupek bez jeho věcného projednání. Tato obstrukční činnost subjektů spojených s tzv. Motoristickou vzájemnou pojišťovnou je systémová, na což správní soudy poukazují již dlouhodobě (srov. např. rozsudek rozšířeného senátu z 18. 12. 2018, čj. 4 As 113/2018-39, č. 3836/2019 Sb. NSS, bod 37, respektive nedávno rozsudek z 22. 9. 2020, čj. 10 As 94/2020-36, bod 8, s odkazy na další judikaturu).

[28] Procesní strategii stěžovatelky a její zneužívající povahu proto Nejvyšší správní soud hodnotí jako okolnost zvláštního zřetele hodnou, která odůvodňuje nepřiznání náhrady nákladů řízení podle § 60 odst. 7 s. ř. s.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 27. října 2020

Milan Podhrázký
předseda senátu